

Sabırla Bekle

– Zontul · 30 Eylül 2013

SABIRLA BEKLE!

Acımaması için dizlerinin aceleyle koşma,

Akmaması için gözyaşlarının...

Ve öfkenin seni galebe çalmaması için,

Ve umuda yürüyebilmek için,

Hayat sevincin yitmesin diye.

Ham kalmış duygularını olgunlaştır.

Zamanı iyi kolla ve sabırla –BEKLE!-

Acı tecrübeler olgunlaştırır insanı..Gönül kasesine dolan her tecrübe insanı daha dayanıklı ve sabırlı kılar..

İnsanları tanımadan yapılan alışverişler, arkadaşlıklar, hastalıklar, tavırlar, her türlü niyet, yürüdüğümüz yollardaki her türlü engel... Velhasıl yüz yüze olduğumuz imtihanlarımız... Sabrı kuşanabilmek ve acele etmeden sonucu beklemek... Hayır, sandığımız şeyin şer olabileceğini, şer görünenin hayırla sonlanabileceğinin bilincinde olarak yürümek...

Şunu iyi bilmeliymiş insan; umut, sevgi, merhamet, dostluk, sabır bir anda zerk edilemezmiş insanlığa, bir iğnenin vücuda bir anda zerk edilemediği gibi...

Olgunlaşmamış şartlar acı çektirir insana ve bedeli de ağır olur.

Doğum zamanı gelmemiş çocuğu doğdurmak gibi..

Tomurcuk çiçeği zorla açtırmak gibi...

İki ile ikiyi toplayamayan çocuğa iki ile ikiyi çarptırmak gibi...

Hiçbir şey paylaşmadığınız insanlara” hadi dost olalım” der gibi...

Erken öten horozun başının kesilmesi de sabırsızlıktan, zamanını beklememekten dolayı değil midir? Sabırsızlıkla yapılan işlerin sonu acıdır belki... Belki de gözyaşındır. Ham meyve nasıl koparılamaz ise dalından, nasıl acı ve sert ise hayatta böyledir. Zemin ve şartlar oluşmadan bir şeylere talip olmak veya yapmaya çalışmak üzer insanı... Hatta yıkabilir.

Sırası gelmeden harekete geçme! -BEKLE!-

Anne olma bilincini kavramamış bir kadının bebeğini nasıl büyüteceğini bilemeyip, depresyona girişi gibi...

Trafik kurallarını bilmeyen ehliyetsiz birine araba teslim etmek ve onunda ortalığı kırıp geçirmesi gibi gibi...

Olgunlaşmamış çıbanı da sıkarsan temizleyemezsin kan çıkar.

Zamansız budarsan ağacı, kötürüm kalır.

Zamanı gelmeden yapılan iş yargısız infaz gibidir. Vicdan azabı olur.

Zamansız yapılan her iş tırmalar insanı ve tırnak izi daim kalır.

Okçular tepesini zamansız terk eden Resul'ün askerleri gibi, hüsran yaşarlar. Zafer kazanacağını sanırken ağır yıkım yaşarlar..

Sabrı kuşanmak ve vaktini beklemek..Zordur belki sabırla beklemek...

Ama bekle..Güzel meyveler için bekle...

Aceleciliğin sonu hüsran olduğu gibi kötü sonuçla öfkeye kapılır insan..

Yıkılan insan öfke duyar..Düşünmez ki zamansız istedim.Ve düşünmez ki üzümü korukken kopardım,ağzım ekşidi,yüzüm buruştu.

Ve düşünmez ki insan "Öfkeyle kalktım, zararlar oturdum "Zamanlı isteseydi ne ufuklar açılacaktı belki... Belki gözyaşı değil serin sular serpilecekti gözlerine... Belki bir bahar esintisi okşayacaktı yüreğini...

Ne kötüdür öfke!..

Öğlen sıcaklığının doğayı kavuruşu gibi kavurur insanı.

Zehir acının ateşinin, kulağından boğazından çıkışı gibidir.Sular kar etmez o anı söndürmeye..

"Asıl pehlivan güreş meydanında değil, öfke anında öfkesini yenendir" demiyor mu kutlu Peygamber?

Aceleci davrandı, öfkelenđi, saldırdı, kırdı, kırıldı, üzüldü, dağıldı.

Soğuk kışın ardından bahar için bekle.

Özlemin sona ermesi için vuslatı bekle..

Rahmet yağmurları için fırtınanın dinmesini bekle.

Özlenen sabah için güneşin doğuşunu bekle...

İçini yakan acıların dinmesi için bekle...

UNUTMA Kİ; Sabrın sonu selamettir...

NİLÜFER ZONTUL AKTAŞ